

Cei patru îngeri din Apocalipsa 7

28 aprilie 2000

Gili Cârstea

O confruntare necesară între îngerul bisericii Laodicea și cei patru îngeri din Apocalipsa 7

Mulți dintre membrii poporului lui Dumnezeu, confrunțați cu adevărul tot mai glorios al neprihănirii lui Hristos, se întrebă: „Dacă nu El, atunci cine?” Dacă nenorocirile care se abat asupra lumii nu sunt pedepsele lui Dumnezeu, atunci de unde vin ele? Cine este la originea cutremurelor distrugătoare, a inundațiilor din ce în ce mai frecvente, a dezastrelor ecologice, a epidemiilor și accidentelor pe căile de transport?

Reportajele transmise în direct de la asemenea dezastre prezintă oameni disperați, a căror singură explicație este mânia lui Dumnezeu. Foarte des se pot auzi expresii ca acestea: „Dacă așa a vrut Dumnezeu...” sau „Dumnezeu a venit cu puhoaietele și mi-a luat casa. Toată munca mea de o viață...” sau, așa cum spunea o doamnă a cărei casă fusese distrusă de cutremurul din Turcia, „Nu ne putem împotrivi lui Alah.”

Credința populară pe care se bazează asemenea expresii este exact aceea din timpul lui Iov, de parcă nici n-ar exista în istorie un eveniment numit Golgota. Mentalitatea vremii, prezentată de cei trei prieteni ai lui Iov, este că Dumnezeu, stăpânul planetei, face bine celor buni și rău celor răi. „Dacă nu El, atunci cine?” se întrebau ei plini de uimire?

Aceeași credință ca a lor, dar mai întunecată de bezna secolelor evului mediu, stăpânește și mințile omului secolului 20. Lumea religioasă din zilele noastre vede lucrurile cu aceeași perdea peste ochi ca și generația lui Iov: „Focul lui Dumnezeu a căzut din cer și a aprins oile și pe slujitorii tăi și i-a ars de tot.”

Și noi vorbim astăzi la fel ca acest „sol” al lui Iov: „Focul lui Dumnezeu a căzut din cer și a nimicit Sodoma și Gomora.” „Focul lui Dumnezeu a căzut din cer

și a nimicit pe păcătoși la sfârșitul mileniului.” „Apele lui Dumnezeu au nimicit omenirea vremii lui Noe.”

Cine știe cât de diferit ar fi fost scrisă cartea lui Iov, și ce impact ar fi avut acest lucru asupra omenirii, dacă solii care au venit la Iov ar fi putut vedea realitatea, ca să poată relata corect evenimentul anunțat. Dar ei nu îl cunoșteau pe Dumnezeu, iar de Satana, care se ascundea, nu știau nimic. Ce să mai vorbim despre legile fenomenelor naturale, despre biosistem sau ecosistem, despre fizica platourilor continentale sau energia degajată prin tulburarea liniștii micuțului atom... Ei știau una și bună: Nenorocirile vin din mâna lui Dumnezeu.

Solii de astăzi vorbesc la fel deoarece nu au cunoscut pe Dumnezeu și slava Lui, care este caracterul Lui iubitor, au respins o imagine „mai proeminentă” a neprihănirii lui Hristos și neglijează fatal o confruntare cu cei patru îngeri din Apocalipsa 7.

Pasajul acesta este o descoperire clară a mecanismului cataclismelor care bântuie planeta și pe care o vor aduce curând la distrugere totală. „După aceea, am văzut patru îngeri care stăteau în picioare în cele patru colțuri ale pământului. Ei țineau cele patru vânturi ale pământului, ca să nu sufle vânt pe pământ, nici pe mare, nici peste vreun copac” (Apocalipsa 7.1).

Care este mesajul acestui verset? Descifrat de perspectiva Golgotei, el ar suna așa: Harul protector al dragostei lui Hristos, care înfășoară planeta ca un scut, este singurul element care mai ține vânturile dezastrului ce s-ar abate rapid peste pământ. Fără această intervenție divină, distrugerea ar veni imediat din toate părțile, din pământ, din apă, din cosmos și din mâna crudă a locuitorilor planetei.

Prima concepție falsă vine din comunitatea științifică modernă, care crede că planeta are legi de funcționare precise, care acționează de la sine și care nu au nevoie de supravegherea și prezența Creatorului. Odată demarată creațiunea, totul merge automat. Grefată pe această premisă falsă, credința religioasă cere o intervenție divină pentru orice cataclism major.

Dacă pământul se cutremură din temelii, „așa a vrut Dumnezeu;” dacă revărsările de ape ne spulberă casele, „e mânia lui Dumnezeu;” dacă un asteroid uriaș se prăbușește devastator peste noi, „este mâna lui Dumnezeu;” așa cum spunea Larry Wilson; dacă talpa fierbinte a războiului ne strivește, cum s-a întâmplat recent în Balcani, „s-a supărat Dumnezeu pe noi.”

Vânturile pământului nu sunt altceva decât energiile dezlănțuite ale elementelor naturale, care nu cunosc decât starea de haos atunci când au ieșit de sub controlul puterii creatoare. Planeta aceasta frumoasă nu poate fi menținută în viață decât de Creatorul ei. Fără El, ea devine repede un „pustiu fără fund,” un abis dușmănos pentru viață. Pe măsură ce rebeliunea lui Satana se întărește, harul protector al lui Dumnezeu este izgonit tot mai mult, iar distrugerile prezente nu sunt altceva decât o mică ilustrație despre ce se va întâmpla cu planeta atunci când

omenirea se va închina deplin fiarei, iar harul lui Dumnezeu va fi izgonit deplin de pe pământ.

Fiecare lucru din sistemul nostru solar, de la soare până la micul atom, sunt surse potențiale de distrugere. Așa plăcute și necesare vieții cum par acum, așa dresate și supuse la ordinele noastre cum ne place să ni le imaginăm, ieșite de sub controlul Creatorului ele vor devasta planeta. Deși opoziția față de harul lui Hristos crește de 2000 de ani, cei patru îngeri își fac încă datoria, neobservați și nebăgați în seamă. Dar nu pentru mult timp.

În acest moment de mare criză, „solii” Domnului de astăzi, ca și solii lui Iov, continuă să prezinte greșit natura distrugerilor, trecute sau prezente, perpetuând nebunia teologiei prietenilor lui Iov. Elifaz din Teman (inspirat de un duh, un chip cu o înfățișare necunoscută – ghici cine era? – care i-a șoptit încetșor o teză teologică serioasă), spunea că „El face rana, și tot El o leagă; El rănește, și mâna Lui tămăduiește” (Iov 5.18).

Oamenii sunt îngroziți de o asemenea perspectivă a caracterului lui Dumnezeu, iar rezultatul este cel pe care îl vedem: Milioane de servitori speriați, care împiedică ultima scenă a mării judecări în lupta din jurul caracterului lui Dumnezeu.

Dacă îngerul bisericii Laodicea, slujitorii lui Dumnezeu, ar avea curajul să se confrunte serios cu cei patru îngeri din Apocalipsa 7, ca să poată prezenta corect cauza nimicirilor planetare, omenirea ar avea imediat șansa veacurilor, să înțeleagă corect că slava lui Dumnezeu, caracterul Său, nu poate fi disprețuită la infinit și în același timp să ofere protecție celor care beneficiază de ea.

Mai devreme sau mai târziu, această confruntare tot va avea loc. De ce să mai producem inutil suferință inimii străpunse a lui Isus?
